

মধুবন

“উদাৰতাই আধাৰ স্বৰূপ সংগঠনৰ বিশেষত্বঃ”

আজি বিশেষ বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ স্বৰূপ, বিশ্বৰ বেহদৰ সেৱাৰ আধাৰ স্বৰূপ, শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতি, বেহদৰ বৃত্তি, মধুৰ অমূল্য বচন কোৱাৰ আধাৰৰ দ্বাৰা আনকো এনেকুৱা উৎসাহ-উদ্দীপনা প্ৰদানৰ আধাৰ স্বৰূপ নিমিত্ত আৰু নম্ৰ স্বৰূপ এনেকুৱা বিশেষ আত্মাসকলক সাক্ষাৎ কৰিব আহিছোঁহঁক। প্ৰত্যেকেই নিজক এনেকুৱা আধাৰ স্বৰূপ বুলি অনুভৱ কৰানে? আধাৰ ৰূপী আত্মাসকলৰ এই সংগঠনৰ ওপৰত ইমান বেহদৰ দায়িত্ব আছে। আধাৰ ৰূপ অৰ্থাৎ সদায় নিজকে প্ৰত্যেক সময়ত, প্ৰতিটো সংকল্পত, প্ৰতিটো কৰ্মত দায়বদ্ধ বুলি ভাবি চলোঁতা। এই সংগঠনত অহা অৰ্থাৎ বেহদৰ দায়িত্বৰ মুকুটধাৰী হোৱা। এই সংগঠন যাক মিটিং বুলি কোৱা, মিটিংওত অহা অৰ্থাৎ সদায় পিতাৰ লগত, সেৱাৰ লগত, পৰিবাৰৰ লগত, স্নেহৰ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ ৰচীৰে নিজৰ লগতে আনকো বান্ধা, ইয়াৰ আধাৰ ৰূপ হোৱা। এই নিমিত্ত সংগঠনত অহা অৰ্থাৎ নিজকে সকলোৰে আগত উদাহৰণ কৰি তোলা। এয়া মিটিং নহয় কিন্তু সদায় মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱাৰ শুভ সংকল্পৰ বন্ধনত বান্ধ খোৱা। এই সকলো কথাৰ আধাৰ স্বৰূপ হোৱা, ইয়াকে কোৱা হয়- আধাৰ স্বৰূপ সংগঠন। চাৰিও দিশৰে বিশেষ ভাবে নিৰ্বাচিত ৰক্ত একত্ৰিত হৈছা। নিৰ্বাচিত অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান হোৱা। সেৱাৰ আধাৰ স্বৰূপ অৰ্থাৎ স্ব-উদ্ধাৰ আৰু সকলোৰে উদ্ধাৰ স্বৰূপ। যিমানেই নিজৰ উদ্ধাৰ স্বৰূপ হ’ব সিমানেই অন্য সকলোৰে উদ্ধাৰ স্বৰূপ নিমিত্ত হ’বগৈ। বাপদাদাই এই সংগঠনৰ আধাৰ ৰূপ আৰু উদ্ধাৰ ৰূপ সন্তানসকলক চাই আছিল আৰু বিশেষ এটি বিশেষত্ব লক্ষ্য কৰি আছিল আধাৰ ৰূপো হৈ গ’লা, উদ্ধাৰ ৰূপো হ’লা। এই দুটি কথাত সফলতা পাবৰ বাবে তৃতীয় কোনটো কথাৰ প্ৰয়োজন? আধাৰ ৰূপ হোৱা সেইবাবেতো নিমন্ত্ৰণ দিয়া বাবে আহিছা আৰু উদ্ধাৰ ৰূপো হোৱা সেইবাবে পৰিকল্পনা কৰিছা। উদ্ধাৰ কৰা অৰ্থাৎ সেৱা কৰা। তৃতীয় কথাটি কি দেখা গ’ল? যিমানেই বিশেষ সংগঠনৰ হয় সিমানেই উদাৰ অন্তৰৰ। উদাৰ অন্তৰ বা উদাৰ মনৰ বাণী, উদাৰ অন্তৰৰ ভাৱনা ক’লৈকে আছে? কিয়নো উদাৰ অন্তৰ অৰ্থাৎ সদায় প্ৰতিটো কাৰ্যত খোলা অন্তৰৰ, বিশাল অন্তৰৰ গৰাকী। কোনটো কথাত খোলা অন্তৰৰ বা বিশাল অন্তৰৰ হোৱা উচিত? সকলোৰে প্ৰতি শুভ ভাৱনাৰ দ্বাৰা আগবঢ়াই নিয়াত খোলা অন্তৰৰ। যি তোমাৰ সেয়া মোৰ, যি মোৰ সেয়া তোমাৰ কিয়নো এজন পিতাৰে হয়। এই বেহদৰ বৃত্তিত খোলা অন্তৰৰ, বিশাল অন্তৰৰ হোৱা উচিত। উদাৰ অন্তৰৰ হোৱা অৰ্থাৎ দান কৰাৰ ভাৱনা যুক্ত অন্তৰৰ। নিজে প্ৰাপ্ত কৰা গুণ, শক্তিসমূহ, বিশেষত্বসমূহ সকলোতে মহাদানী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত খোলা অন্তৰৰ। বাণীৰ দ্বাৰা জ্ঞান ধন দান কৰা, সেয়া কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কিন্তু গুণ দান বা গুণ দিয়াৰ সহযোগী হোৱা। এই ‘দান’ শব্দটি ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাবে যোগ্য নহয়। নিজৰ গুণৰ দ্বাৰা আনক গুণৱান, বিশেষত্বৰে ভৰপূৰ হোৱাত সহযোগী হোৱা - ইয়াকে কোৱা হয় মহাদানী, খোলা অন্তৰৰ। এনেকুৱা উদাৰ মনৰ হোৱা, উদাৰ অন্তৰৰ হোৱা - এয়া হৈছে ব্ৰহ্মা পিতাক ফল’ ফাদাৰ কৰা। এনেকুৱা উদাৰ মনৰ লক্ষণ কি হ’ব বাৰু?

তিনিটা লক্ষণ বিশেষকৈ দেখা যাব। এনেকুৱা আত্মা ঈৰ্ষা, ঘৃণা আৰু সমালোচনা কৰা (যাক উপহাস কৰা বুলি কোৱা) এই তিনিওটা কথাৰ পৰা সদায় মুক্ত হৈ থাকিব। ইয়াকে কোৱা উদাৰ মনৰ বুলি কোৱা হয়। ঈৰ্ষাই নিজকো কষ্ট দিয়ে আনকো কষ্ট দিয়ে। যেনেকৈ ক্ৰোধক অগ্নি বুলি কোৱা হয়, তেনেকৈ ঈৰ্ষাযো অগ্নিৰ দৰে কাম কৰে। ক্ৰোধ হৈছে মহা অগ্নি, ঈৰ্ষা হৈছে সৰু অগ্নি। ঘৃণাই কেতিয়াও শুভ চিন্তক, শুভ চিন্তন স্থিতিৰ অনুভৱ নকৰাব। ঘৃণা অৰ্থাৎ নিজেও অৱনমিত হোৱা আৰু আনকো অৱনমিত কৰা। এনেকুৱা সমালোচনা হাঁহি ধেমালিৰেই কৰা নতুবা গম্ভীৰ হৈ কৰা কিন্তু ই এনেকুৱা দুখ দিয়ে যেন খোজকাটি গৈ থকা লোক এজনক ঢকিয়াই বগৰাই দিয়া। লখিয়াই দিয়া। যেনেকৈ কাৰোবাক বগৰাই দিলে কম আঘাত বা বেছি আঘাত লগা বাবে তেওঁ সাহস হেৰুৱাই পেলায়। সেই আঘাতৰ কথাৰে ভাবি থাকে, যেতিয়ালৈকে সেই আঘাত থাকিব তেতিয়ালৈকে আঘাত দিওঁতাজনক কোনোবা ৰূপত নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আনি থাকিব, এয়া সাধাৰণ কথা নহয়। কাৰোবাৰ কাৰণে কৈ দিয়াতো বহুত সহজ। কিন্তু হাঁহি ধেমালিৰে কৰা আঘাতো দুখৰ ৰূপ হৈ যায়। সেয়া দুখ দিয়াৰ লিষ্টত আহি যায়। গতিকে বুজি পাইছা! যিমানে আধাৰ স্বৰূপ হোৱা সিমানে উদ্ধাৰ স্বৰূপ, উদাৰ অন্তৰৰ, উদাৰ মনৰ হোৱাৰ নিমিত্ত স্বৰূপ। লক্ষণবোৰ বুজি পালা নহয়। উদাৰ মনৰ খোলা অন্তৰৰ হ’ব।

সংগঠনতো বহুত ভাল। নামজ্বলাসকলেই আহিছে। পৰিকল্পনাও ভাল-ভাল কৰিছা। পৰিকল্পনাক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰাৰ

নিমিত্ত হোৱা। যিমানৈই ভাল পৰিকল্পনা কৰিছা সিমানৈই নিজেও ভাল হোৱা। পিতাৰ প্ৰিয় হোৱা। সেৱাৰ লগন বহুত ভাল। সেৱাত সদাকালৰ সফলতাৰ আধাৰ হৈছে উদাৰতা। সকলোৰে লক্ষ্য, শুভ সংকল্প এটাই আৰু বহুত ভাল। কেৱল এটি শব্দ যোগ কৰিব লাগে। এজন পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ লাগে - এক হৈ এজনক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ লাগে। কেৱল এইটো যোগ কৰিব লাগে। এজন পিতাৰ পৰিচয় দিবৰ বাবে অস্ত্ৰানী লোকেও এটা আঙুলিৰে ইংগিত দিব। দুটা আঙুলি নেদেখুৱায়। সহযোগী হোৱাৰ চিন হিচাপেও এটা আঙুলি দেখুৱাব। তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলৰ এয়াই বিশেষত্বৰ চিন চলি আহি আছে।

গতিকে এই গ'ল্ডেন জুবলী (সোণালী জয়ন্তী) উদযাপন কৰিবৰ কাৰণে বা পৰিকল্পনা কৰিবৰ কাৰণে সদায় দুটা কথা মনত ৰাখিবা - “একতা আৰু একাগ্ৰতা”। এই দুটি হৈছে কাৰ্য কৰাৰ সফলতাৰ শ্ৰেষ্ঠ ভূজা (বাহু; হাত)। একাগ্ৰতা অৰ্থাৎ সদায় ব্যৰ্থ আৰু নেতিবাচক সংকল্পৰ পৰা মুক্ত। য'ত একতা আৰু একাগ্ৰতা আছে ত'ত সফলতা ডিঙিৰ হাৰৰ নিচিনা। সোণালী জয়ন্তীৰ কাৰ্য এই বিশেষ দুখন ভূজাৰ দ্বাৰা কৰিবা। দুখন ভূজাতো সকলোৰে আছে। এই দুখন লগালে চতুৰ্ভূজ হৈ যাব, সত্যনাৰায়ণ আৰু মহালক্ষ্মীৰ চাৰিখন ভূজা দেখুওৱা হৈছে। তোমালোক সকলো সত্যনাৰায়ণ, মহালক্ষ্মী হোৱা। চতুৰ্ভূজধাৰী হৈ সকলো কাৰ্য কৰা অৰ্থাৎ সাক্ষাৎকাৰ স্বৰূপ হোৱা। কেৱল দুখন ভূজাৰে কাম নকৰিবা। ৪খন ভূজাৰে কৰিবা। এতিয়া সোণালী জয়ন্তীৰ শ্ৰী গণেশ (উদঘাটন) কৰিছা নহয়। গণেশৰো চাৰিখন ভূজা দেখুৱায়। বাপদাদাই সদায় মিটিংঙত আহে। এটি চক্ৰতেই সকলো বাতৰি গম পাই যায়। বাপদাদাই সকলোৰে ছবি তুলি লয়। শাৰীৰিক ৰূপত নহয়। মনৰ স্থিতিৰ আসনৰ ছবি তুলি লয়। মুখেৰে কোনোবাই যিয়েই কৈ নাথাকক কিন্তু মনেৰে কি কৈ আছে, তেওঁ মনৰ কথা টেপ (বাণীবদ্ধ) কৰে। বাপদাদাৰ ওচৰতো সকলোৰে টেপ কৰা কেচেট আছে। চিত্ৰও আছে, দুয়োটা আছে। ভিডিও, টি.ভি. আদি যি বিচৰা সকলো আছে। তোমালোকৰ ওচৰত নিজৰ কেচেটতো আছে নহয় জানো। কিন্তু কিছুমানে নিজৰ মনৰ আৱাজ, সংকল্পৰ আৱাজ গমেই নাপায়। অহুহা!

যুথ প্লেণ (যুৱাসকলৰ পৰিকল্পনা) সকলোৰে ভাল লাগে। এয়াও উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ কথা। জোৰ কৰি কৰাৰ কথা নহয়। অন্তৰৰ উৎসাহে স্বতঃ অন্যৰ মাজতো উৎসাহৰ বাতাবৰণ গঢ়ি তোলে। গতিকে এয়া পদযাত্ৰা নহয় কিন্তু উৎসাহৰ যাত্ৰা। এয়াতো নিমিত্ত মাত্ৰ। যিয়েই নিমিত্ত মাত্ৰ কাৰ্য কৰা তাত যাতে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বিশেষত্ব থাকে। পৰিকল্পনা সকলোৰে পচন্দ হৈছে। আগলৈও যদি চাৰি ভূজাধাৰী হৈ পৰিকল্পনা বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰি থাকা তেতিয়া আৰু যোগ হৈ গৈ থাকিব। বাপদাদাৰ এইটো কথাই আটাইতকৈ ভাল লাগিছে যে সকলোৰে সোণালী জয়ন্তী ধুমধামেৰে পালন কৰাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা যুক্ত সংকল্প এটাই। সকলোৰে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সংকল্পৰ এই ভেটি এটাই। এই ‘এক’ শব্দটিৰ প্ৰতি সদায় মনোযোগ দি আগবাঢ়ি গৈ থাকিবা। এজন হয়, এজনৰ কাৰ্য হয়। লাগিলে যিটো কোণতেই (ঠাইতেই) হৈ নাথাকক, দেশতেই হওঁক বা বিদেশতেই হওঁক। লাগিলে কোনোবা য'নতেই হওঁক ইষ্টতেই (পূৱ প্ৰান্তত) হওঁক বা ৱেষ্টতেই (পশ্চিম প্ৰান্তত) হওঁক কিন্তু এজন হয়, এজনৰ কাৰ্য হয়। সকলোৰে এনেকুৱাই সংকল্প নহয় জানো। প্ৰথমেই এইটো প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা নহয়। মুখেৰে কৰা প্ৰতিজ্ঞা নহয় মনেৰে এইটো প্ৰতিজ্ঞা অৰ্থাৎ অটল সংকল্প। যিয়েই নহওঁক কিন্তু অস্থিৰ হ'ব নোৱাৰা, অটল। এনেকুৱা প্ৰতিজ্ঞা সকলোৱে কৰিছানে? যেনেকৈ কোনো শুভকাৰ্য কৰিলে তেতিয়া প্ৰতিজ্ঞা কৰিবৰ বাবে সকলোৱে প্ৰথমতে মনত সংকল্প কৰাৰ চিন হিচাপে খাৰু বান্ধে। কাৰ্যকৰ্তাসকলক ৰচীৰেই হওঁক বা আন কিবাৰে হ'লেও খাৰু বান্ধে। গতিকে এয়া শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ খাৰু নহয় জানো। আৰু যেনেকৈ আজি সকলোৱে বহুত উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে ভাণ্ডাৰীৰ (পাকঘৰৰ) শ্ৰী গণেশ (উদঘাটন) কৰিলা তেনেকৈ এতিয়া এইটো ভাণ্ডাৰীও ৰাখিবা, য'ত সকলোৱে এইটো অটল প্ৰতিজ্ঞা বুলি বুজি এইটোও লিখি থৈ যাব। দুয়োটি ভাণ্ডাৰী একেলগে থাকিলেহে সফলতা হ'ব। আৰু মনেৰে হওঁক, দেখুৱাবলৈ নহয়। এইটোৱেই হৈছে ভেটি (আধাৰ)। গ'ল্ডেন হৈ গ'ল্ডেন জুবলি পালন কৰাৰ এয়া হৈছে আধাৰ। ইয়াত কেৱল এটি শ্লোগান স্মৃতিত ৰাখিবা “সমস্যাও নহওঁ নতুবা সমস্যাক দেখি অস্থিৰো নহওঁ” নিজেও সমাধান স্বৰূপ হ'ম আৰু আনকো সমাধান দিওঁতা হ'ম। এইটো স্মৃতিয়ে স্বতঃ সোণালী জয়ন্তীক সফলতা স্বৰূপ কৰি থাকিব। যেতিয়া ফাইনেল গ'ল্ডেন জুবলি হ'ব তেতিয়া সকলোৱে তোমালোকৰ গ'ল্ডেন স্বৰূপ অনুভৱ কৰিব। তোমালোকৰ মাজত গ'ল্ডেন ৱল্ড (সোণালী বিশ্ব) দেখা পাব। কেৱল গ'ল্ডেন সৃষ্টি আহি আছে বুলি ক'বলগীয়া নহ'ব কিন্তু বাস্তৱত দেখুৱাব। যেনেকৈ যাদুকৰসকলে দেখুৱাই গৈ থাকে, কৈ গৈ থাকে এয়া চোৱা... গতিকে তোমালোকৰ এই সোণালী চেহেৰাই, জিলিকি থকা মস্তকে, জিলিকি থকা দুচকুৱে, জিলিকি থকা দুটি ওঠে এই সকলো সোণালী যুগৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। যেনেকৈ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে নহয় - এখন চিত্ৰতে এতিয়াই ব্ৰহ্মাক দেখা, এতিয়াই কৃষ্ণক দেখা, বিষ্ণুক দেখা। তেনেকৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হওঁক। এতিয়াই ফৰিস্তা, এতিয়াই বিশ্ব মহাৰাজন, বিশ্ব মহাৰাণীৰ ৰূপ। এতিয়াই সাধাৰণ শুভ্ৰ বস্ত্ৰধাৰী। এই ভিন্ন-ভিন্ন স্বৰূপ তোমালোকৰ

এই সোণালী মূৰ্তিৰ (স্থিতিৰ) দ্বাৰা দেখা দিওঁক। বুজি পাইছা!

যেতিয়া ইমান নিৰ্বাচিত আত্মিক গোলাপৰ ফুলৰ থোপা একত্ৰিত হৈছে। এটি আত্মিক গোলাপৰ সুবাস কিমান হয়, তেন্তে এয়া ইমান ডাঙৰ ফুলৰ থোপাই কিমান চমৎকাৰ কৰিব! আৰু এটি-এটি তৰাত সংসাৰো আছে। অকলশৰীয়া নোহোৱা। সেই তৰাবোৰত সৃষ্টি নাই। তোমালোক তৰাবোৰত সৃষ্টি আছে নহয় জানো! চমৎকাৰতো নিশ্চয় হ'ব। হৈয়েই আছে। কেৱল যিয়ে অৰ্জন কৰিব তেওঁ অৰ্জন হ'ব। বাকী বিজয়তো নিশ্চিত সেয়া অটল কিন্তু অৰ্জন হ'ব লাগিব। অৰ্জন অৰ্থাৎ এক নম্বৰ। এতিয়া ইয়াৰ ওপৰত পুৰস্কাৰ দিবা। গোটেই সোণালী জয়ন্তীত সমস্যা নহ'লোঁ, সমস্যাক নেদেখিলোঁ। নিৰ্বিল্প, নিৰ্বিকল্প, নিৰ্বিকাৰী তিনিওটি বিশেষত্বই থাকক। এইটো সোণালী স্থিতিত থকাসকলক পুৰস্কাৰ দিবা। বাপদাদাও আনন্দিত হয়। বিশাল বুদ্ধিৰ সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত নহ'ব জানো। যেনেকুৱা বিশাল বুদ্ধি তেনেকুৱা বিশাল অন্তৰ। সকলো বিশাল বুদ্ধিৰ হোৱা সেইবাবেতো পৰিকল্পনা কৰিবলৈ আহিছা। অচ্ছা!

সদায় নিজকে আধাৰ স্বৰূপ, উদ্ধাৰ কৰোঁতা স্বৰূপ, সদায় উদাৰতাৰ গৰাকী উদাৰ অন্তৰৰ, উদাৰ মনৰ, সদায় এজন, এজনৰেই কাৰ্য, এনেকৈ একৰস স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা, সদায় একতা আৰু একাগ্ৰতাত স্থিত হৈ থাকোঁতা, এনেকুৱা বিশাল বুদ্ধিৰ, বিশাল অন্তৰৰ, বিশাল মনৰ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

মুখ্য ভাই-ভনীসকলৰ লগত:- সকলোৱে মিটিং কৰিলা। শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ সিদ্ধি হয়। সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে আগবাঢ়ি গৈ থাকা এয়াই বিশেষত্ব। মনৰ দ্বাৰা সেৱাৰ বিশেষ ট্ৰায়েল কৰা। মনৰ দ্বাৰা সেৱা যেন একপ্ৰকাৰৰ চুপ্তক। যেনেকৈ চুপ্তকে যিমান দূৰৈৰ বেজিকো টানি আনিব পাৰে, তেনেকৈ মনৰ সেৱাৰ দ্বাৰা ঘৰত বহিও সমীপত আহি যাব। এতিয়া তোমালোকে বাহিৰত বেছি ব্যস্ত হৈ থাকা, মনৰ সেৱাক ব্যৱহাৰ কৰা। স্থাপনাৰ সময়ত যিয়েই ডাঙৰ কাৰ্য হৈছে তাত সফলতা মনৰ সেৱাৰ দ্বাৰাই হৈছে। যেনেকৈ তেওঁলোকে ৰামলীলা বা যিয়েই কাৰ্য কৰে তেতিয়া কাৰ্যৰ আগতে নিজৰ স্থিতিক সেই কাৰ্য অনুসৰি ব্ৰতত ৰাখে। গতিকে তোমালোকেও মনৰ সেৱাৰ ব্ৰত লোৱা। ব্ৰত ধাৰণ নকৰাৰ কাৰণে বেছি সময় অস্থিৰতাত থাকা সেইবাবে ফলাফলো কেতিয়াবা কেনেকুৱা, কেতিয়াবা কেনেকুৱা হয়। মনৰ সেৱাৰ অভ্যাস বেছিকৈ লাগে। মনৰ সেৱা কৰাৰ বাবে 'লাইট হাউচ' (প্ৰকাশ কুঞ্জ) আৰু 'মাইট হাউচ'ৰ (শক্তি কুঞ্জ) স্থিতি লাগে। লাইট আৰু মাইট দুয়োটিয়ে একত্ৰিত হওঁক। মাইকৰ আগত মাইট (শক্তিশালী) হৈ ক'ব লাগে। মাইকো থাকক মাইটো থাকক। মুখো মাইক হয়।

গতিকে মাইট হৈ মাইকেৰে কোৱা। যেন পাৱাৰফুল ষ্টেজত ওপৰৰ পৰা নামিছো, অৱতাৰ হৈ সকলোৰে প্ৰতি এইটো বাৰ্তা দি আছোঁ। অৱতাৰে কৈ আছোঁ। অৱতৰিত হৈছোঁ। অৱতাৰৰ ষ্টেজ পাৱাৰ ফুল নহ'ব জানো। ওপৰৰ পৰা যি নামে তেওঁৰ গ'ল্ডেন এজ স্থিতি হয়! গতিকে যি সময়ত তোমালোকে নিজকে অৱতাৰ বুলি ভাবিবা সেয়াই পাৱাৰফুল ষ্টেজ। অচ্ছা!

বৰদান: সাক্ষী হৈ উচ্চ ষ্টেজৰ দ্বাৰা সকলো আত্মাকে সাকাক (শক্তি) দিওঁতা পিতাৰ সমান অব্যক্ত ফৰিস্তা হোৱা চলোঁতে ফুৰোঁতে সদায় নিজক নিৰাকাৰী আত্মা আৰু কৰ্ম কৰোঁতে অব্যক্ত ফৰিস্তা বুলি ভাবিবা তেতিয়া সদায় আনন্দত ওপৰত উৰি থাকিবা। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ উচ্চ ষ্টেজত থাকোঁতা। এই দেহৰ জগতত যিয়েই হৈ নাথাকক কিন্তু সাক্ষী হৈ সকলো পাৰ্ট (ভূমিকা) চাই থাকা আৰু সাকাক দি থাকা। চিটৰ (আসনৰ) পৰা নামি সাকাক দিয়া নহয়। উচ্চ ষ্টেজত স্থিত হৈ বৃত্তি, দৃষ্টিৰে সহযোগৰ, কল্যাণৰ সাকাক দিয়া, মিত্ৰ (মিহলি) হৈ নহয়, তেতিয়া যিকোনো প্ৰকাৰৰ বাতাবৰণৰ পৰা সুৰক্ষিত হৈ থাকি পিতাৰ সমান "অব্যক্ত ফৰিস্তা ভৱ"ৰ বৰদানী হ'বগৈ।

স্লোগান: স্মৃতিৰ বলৰ দ্বাৰা দুখক সুখলৈ আৰু অশান্তিক শান্তিলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

ব্ৰহ্মা পিতাৰ প্ৰতি যদি মৰম আছে তেন্তে মৰমৰ চিন বাস্তৱত দেখুৱাব লাগে। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাৰ আটাইতকৈ বেছি মূৰলীৰ প্ৰতি মৰম আছিল যাৰ দ্বাৰা মূৰলীধৰ হ'ল। গতিকে যাৰ সৈতে ব্ৰহ্মা পিতাৰ মৰম আছিল আৰু এতিয়াও আছে

তাৰ প্ৰতি যাতে সদায় মৰম থাকে। প্ৰতিখন মুৰুলী বহুত মৰমেৰে পঢ়ি তাৰ স্বৰূপ হৈ যাব লাগে।